

STUDENTEN WEEKBLAD

13^e Jaargang.

No. 32.

REDACTEUREN:

C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH, W. F. A. ROËLL,
E. HIJMANS, G. B. VAN DE WERFHORST, J. H. VAN ROSSEM.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: A. J. STARING.

Zaterdag

10 Juni '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

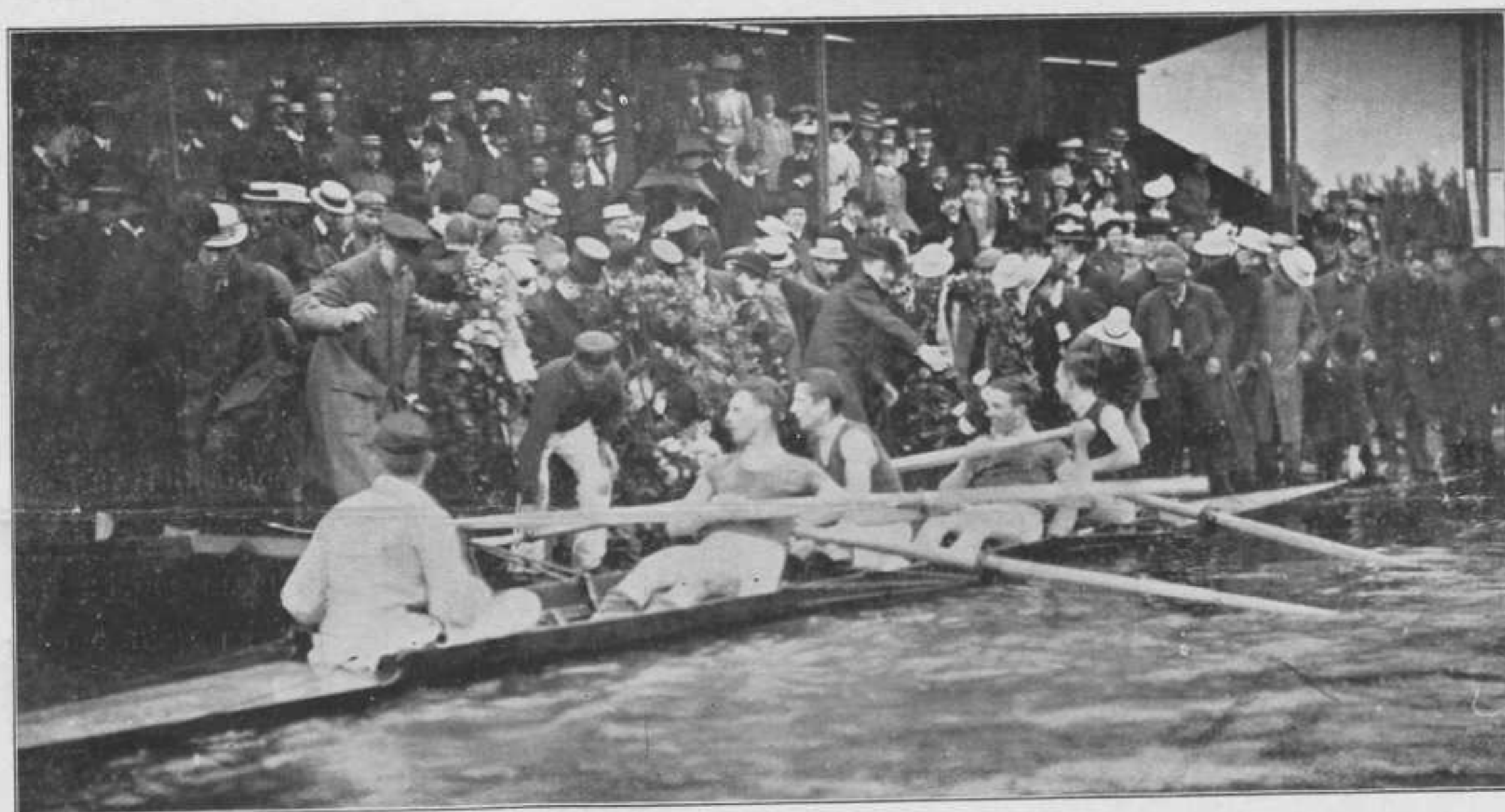
Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Laga's vijf-en-dertig jarig bestaan.

Ongemerkt schoof in 1876 onze nu zoo forsche roeivereniging als nieuweling in de toen nog kleine rij der Corpsverenigingen. Slechts enkele korte waardeerende zinnen worden aan haar gewijd. Klein was de rij der verenigingen, het Corpsverband veel meer hoofzaak dan heden; maar toen dit laatste meer op den achtergrond raakte, meer en meer het verschillende verenigingsleven groeide en bloeide, die rij zich uitbreidde en ieders afzonderlijke daden en verrichtingen veelal in de plaats traden

De „Oude Vier” 1907 wint de Varsity.

De „Jonge Acht” 1910 wint op de Amstel na spannende strijd met Njord.

van de vroegere meer algemeene Corpsuitingen, toen wist ook Laga zich zijn plaats te veroveren en haar werken houdt sinds jaar aan jaar de eer van het D. S. C. ook in de sportwereld hoog.

De roeisport is een kunst, lazen wij ergens, slechts weinigen is het gegeven een volleerd roeier te worden. Hoe weinigen onzer gelukt het dan in zijn toch reeds zoo korte en snelvlogende studenten-jaren. Daarom is het te meer te bewonderen dat het roeipeil onzer studenten verenigingen, ook dat in Laga, op zulk hoog peil is gebracht en daarop ondanks tijdelijke inzinkingen steeds weer wordt gehouden.

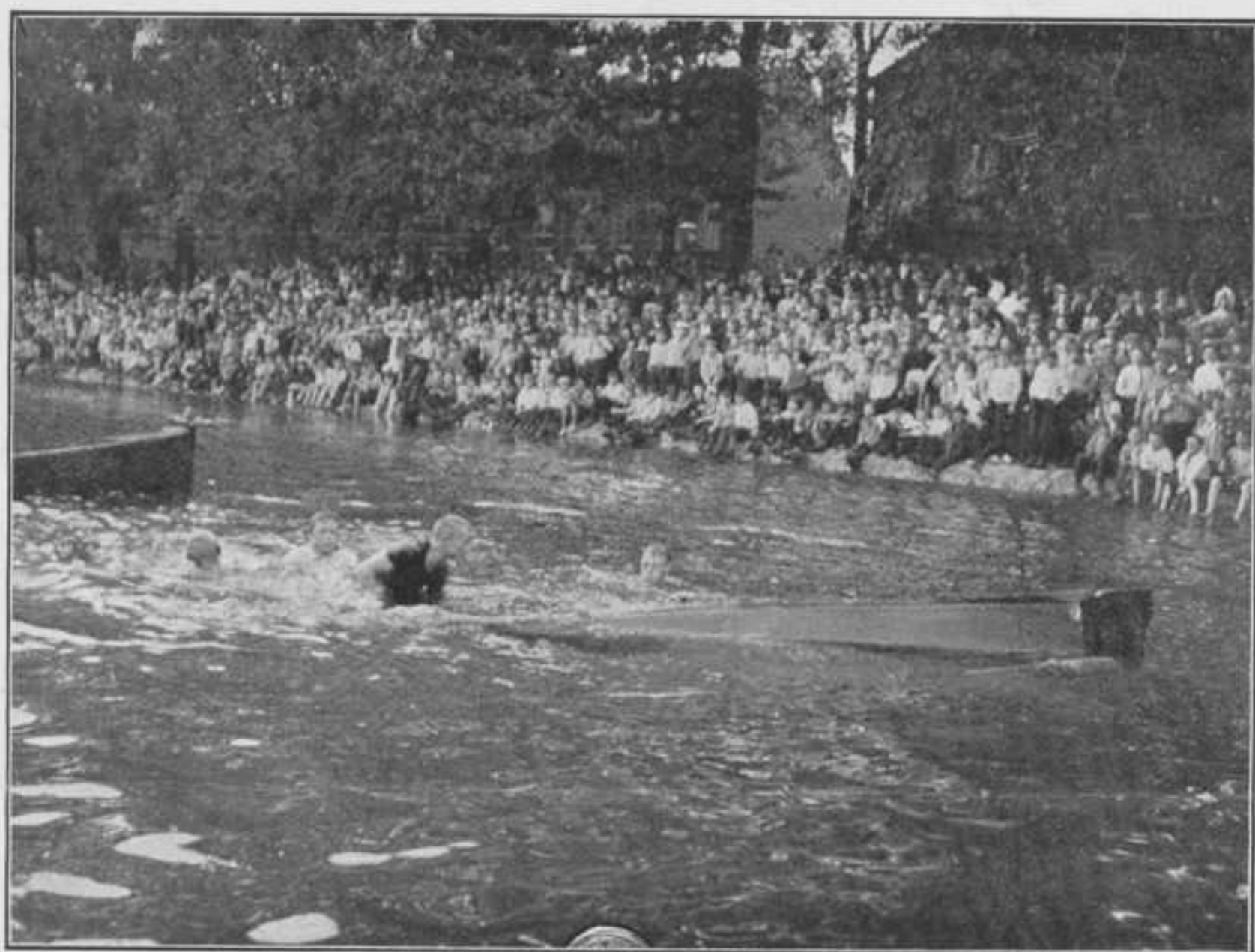
Ons Laga is een wonder mengelmoes, de openingstocht is daarvan 't symbool; nu eens is alles in touw voor wedstrijden, de race-roeiërs ondergaan met taaie volharding hun training, heel Laga, ja heel Delft, haakt naar hunne overwinningen; dan weer viert daarnaast het zoo grappig benaamde fuifroeien hoogtij, een ieder trekt aan het hout, werpt zich met min of meerdere ernst op het stijroeien, waarbij toch elk wel iets voelt, al is 't slechts een klein benaderend iets, van het intense genot in gelijkmatige rithme weg te schieten over 't water.

Wij begrijpen en voelen dan onberedeneerd dat dit grootsche genot slechts geschonken wordt door de ideale roeisport en er zijn daardoor velen dier fuifroeiers die met eenzelfde taaie volharding als menig wedstrijdroeier naar hun bijkans onbereikbaar doel het ideaalroeien streven. De wedstrijd ploegen zijn hun daarbij tot voorbeeld. Door hun gezamenlijke ononder-

Openingstocht 1910.

(Foto J. C. C. Witte).

Groenenwedstrijd 1909.

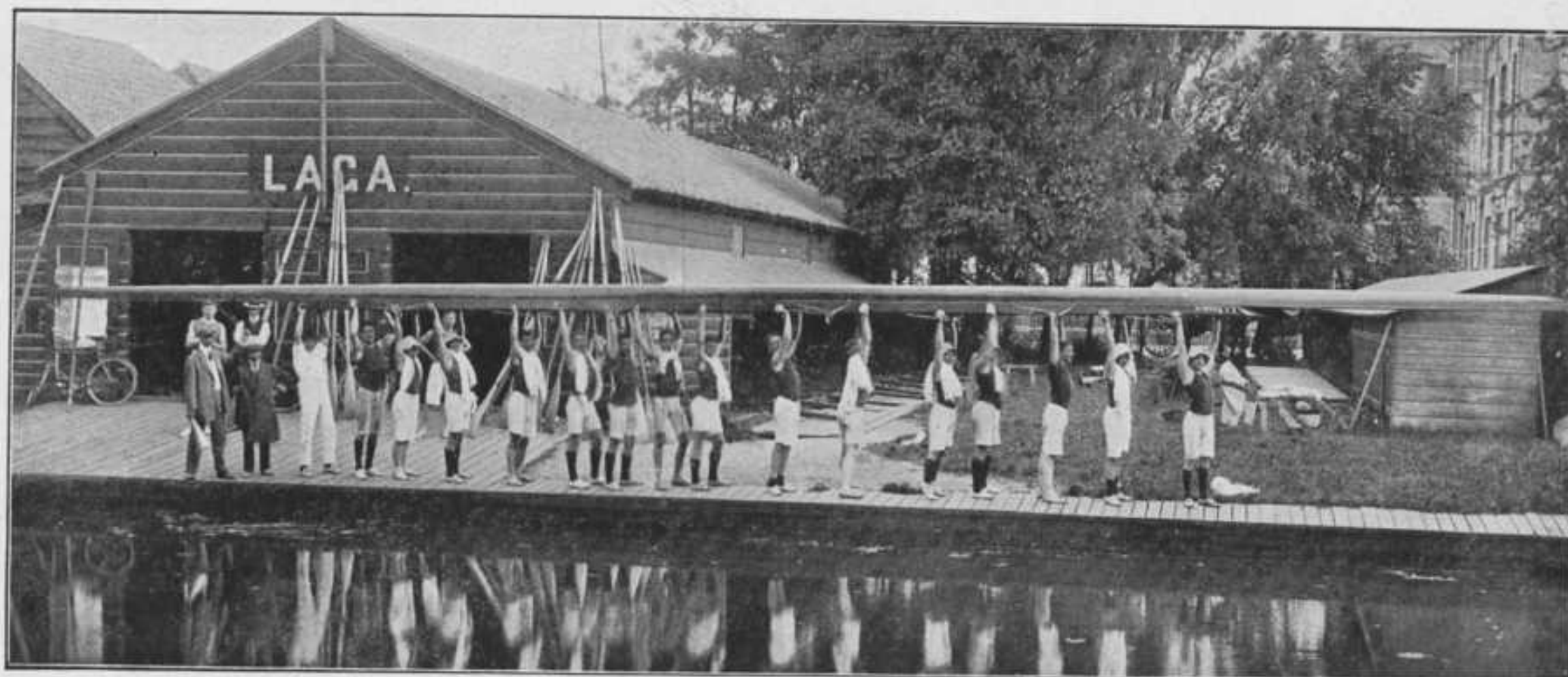
broken training en de prikkel naar eer kunnen deze meer, veel meer bereiken dan de zich zelf trainende éénen, tweeën en een enkele maal vieren der fuifroeiers. Daarbij mag dan een enkele maal wel eens mede hulde worden gebracht aan de wilskracht en liefde voor den roeisport, welke uit menige fuifroeiersloopbaan spreekt.

En uit dit mengelmoes treedt dan elk jaar Laga als vertegenwoordiger van het D. S. C. op Néerlandsch wateren te voorschijn. De wedstrijden in het seizoen, geopend door de Varsity, zijn dan vele malen getuige van de roode ploegen. Het groote spel van winnen of verliezen, roem en eer vangt aan. Van oudsher was de prikkel bij elke lichaamssport: het zich meten met zijn naasten, het kampen om de overwinning.

De „Oude” en „Jonge Acht” 1911.

(Foto J. C. C. Witte).

Het inbrengen van de „K. A. Biegman”.

(Foto J. C. C. Witte).

Deze prikkel heeft Laga steeds gekend, reeds in 1878 ging zij zich meten met Njord en wist als overwinnaar uit dezen eersten strijd te treden. Een schoon voortteeken! Van die dagen tot op den huidigen dag is jaar op jaar deze wedkamp naar eer en roem gevoerd, nu eens beter, nu eens slechter.

Zonk door vertrek van Laga's beste roeiers het roeipeil plotseling, dan waren vaak weer jaren noodig om door volhardende training dezelfde hoogte te bereiken. Dit eenmaal volbracht zoo brak een heerlijke tijd aan, waarbij dan soms „het water aan de eindstreep rood zag van onze vele ploegen”.

Zoo kent Laga „zijn magere en vette jaren”, hard en offerend is het werken van bestuur, trainers en roeiers in het eerste, terwijl zij vaak nog slechts even getuige zijn van het aanbreken van een daaropvolgend tweede tijdperk.

Dit spel van winnen en verliezen is vaak zwaar, zeer zwaar te dragen, moge Laga steeds het hoofd hoog houden, een nederlaag haar tot meerdere volharding, tot bestudeering

De Zweth (Varsity).

(Foto J. C. C. Witte).

der fouten harer roeiers, tot een nog ernstiger opvatting der training brengen, het zal dan zijn dat een nederlaag tot de overwinning voert. Zwaar en moeilijk is echter dien moreelen strijd, harder nog voor de enkele personen, dan voor het geheel, maar waar juist slechts door intense samenwerking der enkelingen een krachtig goed geheel is te verwachten, zullen Laga's roeiers dus ook deze strijd hebben te voeren en eerst daarin te overwinnen! Aleer een wedstrijd palm hun deel kan zijn. „Intense samenwerking” woorden makkelijk neergeschreven, hoe moeilijk uitgevoerd: gemakzucht, eigen koppig willen, oordeel en vooroordeel, luiheid, critiek, dit alles voort! door zelfbeheersching weggebannen en verbannen! Eén hoofd, één zin gevolgd!

Juist heden staan wij weer op 't „er op of er onder”, komen wij nu na een harden moreelen strijd over 't doode punt heen, achten onze roeiers een lange offerende training — en juist deze is het die ons door de roeisport tot een kerngezondheid voert — slechts niet te veel en bestaat er een volhardende wil tot samenwerking in en

Laga-Lustrum 1911. Triton wint het hoofnummer.

(Foto J. C. C. Witte).

buiten de boot, wij twijfelen er niet aan of de vette jaren zullen dan weer aanbreken.

Dit alles spiegelt zich ook af in het verdere roeileven,

De „Overnaadsche” (fuifroeiervier) 1911.

komen Laga's booten keer op keer zegevierend weer, heel Delft juicht mede, een kroegjool viert hun thuiskomst — zoo is nu eenmaal 's menschen aard — één roep over zulk roeien klinkt; alles dringt naar 't water en wil op roeien uit. Het strijden, het kampen met elkaar dat houdt het leven in de sport, het brengt een ieders hart aan 't kloppen.

Aan het aldus gewekte enthousiasme dankt menig-een al wat het roeien in zijn jeugd hem schonk; dit frissche waterleven, Holland's eigen sport geeft hem voor later tijden een levenskern voor lichaam en voor geest. En op het water raakt een ieder thuis. Naast Laga is dus daarom aan raceroeiers dank te wijden.

De fata uit de zoo roemvolle historie mogen later eens door bevoegder handen worden bijeengebracht. Verg dit niet van ons! In oude tijden verdiept lazen wij veel, misschien te veel! daarvan; het wart voor

onze oogen van lengten, kwart en vijftien seconden, tijden en afstanden, eindspurten en kalme lange slagen en wij zijn te zeer overtuigd dat ook Gij een dergelijke drooge opsomming verafscht. Niet het aantal prijzen niet het aantal wedstrijden is ons hoofdzaak, neen! godin Laga roeie steeds 't allereerst in ons den sportgeest wakker! den

Laga-Lustrum 1911. De Zweth.

(Foto J. C. C. Witte).

zin naar 't krachtig voortschieten over Hollandsch wateren.

Toch even langs deze 35 mijlpalen terug gekeken, 't oor te luisteren gelegd aan Galgewater, Spaarne, Amstel, Zweth en Oude Rijn, waar elk hartstochtelijk enthousiast nog de echo hoort der vele Delftsche zegekreeten, en in de verte reeds opnieuw 't Lagalied hoort spelen. Maar ook op vader Thames, waar de oude acht in 1897 met $\frac{3}{4}$ lengte sneefde — mag eens een Henley ook in Delft te boeken zijn — in Frankfort, waar aan de boorden van de Main in 1902 de zege werd bevochten, in Parijs, oh roemvolle oude twee, die na uw zegetocht door Holland, de kroon verwierf door 't wereldkampioenschap voor Minerva te veroveren.

Buiten onze grenzen een enkele maal geducht een andere maal overwinnaar, in 't eigen land op alle wateren bekend veelal gevreesd! Ziedaar ons Laga.

Is 't wonder, dat waar zulk een ernstig streven jaar op jaar onze Delftsche studs op 't water bezielde een eigen

mannen voor hun levensbaan. Dankbaar voor hetgeen zij in hun jeugd hen bracht, staan steeds deze oud-leden gereed te helpen en te steunen, waar te helpen valt. Is een mooier getuigenis voor Laga mogelijk? De dure plicht rust daarbij op haar deze steun steeds waardig te zijn.

Laga-Lustrum 1911. Réunisten-diner.

(Foto J. C. C. Witte.)

stijl, een eigen kalmen, langen Laga-slag — wie weet, hoe technisch juister dan menig ander — verkregen werd! Een stijl, met onze roode en witte kleuren, met onze pakjes, tot één immer herkenbaar stempel der vereeniging geworden.

Er is nog een mooie trek in Laga's bladzijden:

De jaren vloten en onze godin sterkte ontelbare jonge

Moge de roeisport steeds in de toekomst den jongeling naar geest en lichaam sterken en zulks in Delftsch Laga bovenal, zij onze wensch.

Naar de start voor 't komend vijftal jaren.

Laga-Lustrum 1911. Bestuursreceptie. (Foto J. C. C. Witte.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 10 JUNI 1911. No. 32.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Laga's vijf-en-dertig jarig bestaan!
De Varsity, door C. T.
Lagafeesten, door Koeloe.
Weekverslag.

Uit de Delftsche wereld.

Bestrijding van „Meisjesstudenten" en het stukje van den Heer E. M. K. (?), door J. de Booy Jr., met Naschrift door Van de W. Meisjes-Studenten, door Bbk.
Het Brievenkastje der S. P., door S. W.
Ceremonieel I, door C. T.

Gedachten en gedichten.

Epos.

Van verre landen.

Buitenlandsche Correspondentie, door E. Hijmans.

Feuilleton.

De Stad der Pottebakkers, door W. Roessingh van Iterson.

Technische Hoogeschool.

Uitslag examens.

Berichten en mededeelingen.

Correspondentie.

Delftsch Studenten-Corps.

De Varsity.

Als op de Zweth de vele ploegen roeien
De Laga-vlag fier wappert in de wind,
Verwacht heel Delft weer van de roode ploegen
Dat men met roem de Varsity dan wint.
Trekt aan de riemen, laat Uw gieken vliegen,
Houdt d' oude roem van Laga kranig op
En dat ten spijt van Nereus, Njord en Triton
De Laga-vlag blijft wapperen fier in top.

(Diës-comedie 1908.)

Bravo! jongens van Laga, met vreugde kan weer op den 25sten Mei worden teruggezien, met vertrouwen het verdere afgewacht, het lustrumjaar moge met eere verloopen.

Zon en wind, water en lucht, booten en schuitjes, jongens en meisjes, 't werkte alles mee, 't was alles vroolijk. De ware, gezellige studentenroeiwedstrijd.

De Studentenroei-bond leve, opdat deze vasten feestdag elk jaar wederom getuige zij van onze sportbetooging. Welhaast zijn de ons omringende scheidsmuren, welke ons onszelf doen zijn, verworpen tot lage doornhagen, maar nog is daar telkenjare den Hemelvaartsdag, den dag van zon en wind en water, waarop de studenten onzer Nederlandsche Universiteiten een elk getooid met de kleuren zijner ploegen, hun sportfeest vieren met uitsluiting van alles wat niet de hooge Wijsheid dient. Dit maakt dien dag tot een zeer bijzondere.

Beseffen al die meisjes, zomersch uitgedoscht, uitgelaten in deze zonnige omgeving, wel ten volle het merkwaardige studentikoze stempel dat deze dag draagt? Onder al die op 't lint na gelijke stroohoeden zitten even zoovele verschillende kopstukken, van uit hun studiestadje, kamer-, kroeg- of werkplek nu plots in 't zonnetje gezet, allen trachtend den Hollandschen jongen, op 't water in zijn element, te spelen; wat slechts alleen den roeiers volkomen gelukt.

Over de wedstrijden zelve moeten wij helaas zeer kort zijn. De plaatselijke omstandigheden aan de Zweth — alias Schie — maken nog steeds het volgen der ploegen vrijwel onmogelijk, van eenzelfde nummer start en finish bij te wonen blijft het uitsluitend voorrecht der jury, zoodat slechts uitslagen zijn te melden. Evenals het gespeel met de vlaggetjes aan de finish, zijn de sportverslagen in sommige dagbladen grootendeels bedrog, wat ook allergrappigst aan 't licht komt, als men enkele met elkaar vergelijkt. Zoo vergezellen ook geen groote drommen fietsers met rijtuigen

langs de oevers de ploegen, wat 't bekoorlijke van een strijd op den Amstel vormt, maar alles trekt zich samen aan den finish. Is aan de ontbreking van aanmoediging over bijna de geheele lengte der baan ook toe te schrijven dat zoo weinig spanning de Zwethwedstrijden kenmerkt? Bij een wandeling langs de baan tot op 1500 M. van de finish ter tijddooding ondernomen — zonder vroolijk gezelschap wordt men zelfs op de Zweth 't wachten tusschen de nummers wel moede — beklaagden wij haast de oude vier die drieduizend Meter door deze landelijke eenzaamheid moet trekken. De voorwedstrijden waarbij nog wel zooveel als doenlijk is met fietsen wordt meegereden, gaven een spannende strijd tusschen de jonge vieren van Laga en Triton, maar op den Varsitydag zelf ontbrak alle spanning, het verschil was bij nadering der tribune steeds reeds zoo aanzienlijk dat van ophalen door den eindspurt weinig sprake kon zijn.

Met dat al was dan de uitslag dat Triton het Utrechtsche Lustrum eerde door het hoofdnummer en de jonge vier te winnen, terwijl Laga de jonge acht — welk een vreugde toen deze de Delftsche eer ophield en de roem van onze technische achten getrouw bleef — en de overnaadsche vier en Nereus het scifnummer voor hunne rekening namen.

In het winnen van het fuifroeiernummer — de overnaadsche vier — zien wij het gelukkige teeken, dat ook het fuifroeien te Delft op goed peil staat en dat ook buiten de raceploegen Laga's leden in den vollen zin van 't woord werkend zijn.

Het zwemmen van een Njord-lid, het overzetten van eenige hooge hoeden, welke na een kwartier een dusdanige invloed op de muzikanten hadden uitgeoefend dat een Io-Vivat werd aangeheven, het glorieuse binnenvaren van een motorboot, zijn lieven last als vlag en wimpel voerend — waar was ons kiek-toestel — ziedaar eenige fata, die ons arme tribunegangers de tijd nog kortten.

C. T.

Laga-feesten.

Eindelijk gingen dan de touwen los en de Despatch nam ons mee door den warmen, toch heerlijk frisschen morgen, naar het bekende feestterrein. Hoog boven ons een wijde blauwe hemel en ver de landen in vollen gloed, tevens heel teer in zacht vertinten naar licht bewaasden horizont. En langs onze blijde gezichten woei lachend de lentewind.

O zeker, die kamer op Vlamingstraat 34 heeft voor ons allen een zeer groote zij het ook zeer eigenaardige bekoring. Maar die uren daar doorgebracht boven vrachten copie, de meerdere uren die ons daar zagen voor een leege tafel, zwoegend om toch het S. W. te maken tot uiting van ons studentenleven en niet tot publicatie van redacteurs-hersenen producten, die uren gedachtig nu wij daar voeren vrij en vol verwachting in licht en ruimte, die uren gedachtig als wij zagen naar den rooden vlag met witte letters, en dankbaar luisterden naar het vroolijk gepraat van de vervaardigsters, wij voelden sterk de feestvreugd rijzen, en Laga vierde Lustrum, dat wisten wij. Och of nu al de roode hemden zoo spaarzaam over 't water zouden vliegen, of al de schoone prijzen niet zouden komen in Laga's donkere schatkist, wij wisten: Laga viert thans Lustrum en heel die vroolijkheid van menschen, de bonte kleuren van de bevlagde booten die concentratie van het jonge leven van Nederland daar aan de Zweth, dat deed toch onze roei-vereening, dat was toch Laga dat krachtig is, om zooveel vreugd te geven. Ja Laga vierde feest; zij mocht wel trotsch zijn zulk eene dag haar zusterclubs te kunnen geven!

Wij hadden verwacht dat onze Despatch even vlug zou wezen als roeiers, maar deemoedig moesten wij bekennen, dat zelfs een scif ons ver ver achter liet. Weer is het ons mislukt een waarlijk verslag te geven van wat er telkens over die 3000 Meter gebeurde. Alleen Poseidon's tweeriemsgiek, die startte met drie snoeken, bleef onder ons bereik. De Triton vier en acht wachtten wij dan ook rustig aan de finish af. Die beide ploegen onze hulde. Die sombere menschen zoo goedig jaar na jaar succesloos huiswaarts keerend, behaalden nu vlak na elkaar de overwinning, aan niemand meer gegund dan aan dees donkere roeiers. Eén Laga-ploeg mocht bij de Lustrum-vreugde de vreugde van Victorie voegen; en in een tijd van decadentie der sport op elk gebied, van ondergang van zuiver amateurschap,

van sport om sport, deed ons dit feit een groot genoegen, dat juist de fuifploeg tweemaal won, dat Laga toonde juist op dat punt vooraan te staan.

Wat betreft een verslag van zooveel slagen in de minuut en dergelijke, de groote bladen hebben reeds lang al dat wetenswaardige in hun kolommen opgenomen.

Toch een herhaling en dat is één langgerekte lofkreet voor het volmaakt geslaagde werken der feestcommissie.

Zoo mag dan Laga terug zien op een feest dat zich verheugde in de steeds grooter wordende belangstelling voor de krachtige roeisport.

KOLOE.

Weekverslag.

Ziet de heer B. thans om zich heen, waarlijk, dan heeft hij gelijk met te beweren, dat Delft zwoegt onder een vreeslijke werkroes. Maar hij mag het niemand kwalijk nemen, want Verwersdijk en Hoofdgebouw worden in hedendaagsche temperatuur volkomen tot reuzen-zweetplassen gemetamorphoseerd door het groote spook. Toch blijft een leven doorgaan, buiten formules en fundeeringen en nikkelsulpaat of -nitraat om, welk leven zich uit met een volkomen negatie van werkroes, welk leven wij even aan de werk-roezigen willen mededeelen. Er wordt dan gestreefd naar roem, thans in den „wedvaart naar eer” en de Vliet is één rumoering van barsche geluiden uit roeper uit des heeren Kouwer's longen naar steeds meer vermachnende eezuchtigen in lange booten, waarin zij gehoopt hebben een schoon vreugde gejuich op de Varsity te verwerven, later de geheele uitstalkast van J. Waltman leeg te plunderen, en zoodoende wijd in den lande vermaard te worden als de zoo en zooveel K.G. wegende overwinnaars. Laga's lustrum moest waardig worden gevierd. Vandaar dat het eertijds zoo gesmaade verificatie-commissielid nu als thesaurier is benoemd voor deze feestelijkheid. Moge de donkere wolk van toen vervluchtigd zijn in blanke hemel.

Dan hebben we een vergadering gehad van ons geliefd Corps waar wederom de eerste jaars-knot-pogingen van de vijf hooge menschen mislukten. De kroeg deed ons vervolgens de vriendelijke attentie aan om tot de officieele groote vacantie over te gaan en Juni aan de cursus vast te knopen. De beer wordt thuisgestuurd, Papa mocht het eens niet weten (Minerva), of als je zelf komt om hem te betalen blijf je allicht nog wat verteren, dubbel handig dus. Voor de Almanak is er dit jaar eens gestemd; verder wordt men verwezen naar feuilleton vorig No. S. W. Jammer dat die Wolterbeek bedankte, zijn brief was van zoo een hoopvolle stijl.

Eindelijk zijn dan de uitverkorenen der Senaat tot hun ambt gewijd. De proeve van Berlage's geschiedenis-versteening moet waarlijk zielsverheffend zijn geweest.

Bij opening werd met breed gebaar van professorale zijde afkeurend gesproken over de bouwkundige oproerkraaiers.

Dan is er ten slotte een schoone poging gedaan om eindelijk eens van de groote Zweth-gebeurtenissen een verslag te geven niet afgaande op het publiek-enthousiasmeerende vlaggenspeel, noch volgens de verhalen van juffrouw Die er 2000 en mijnheer Zoo op 1000 meter van snoeken vangen en voor zijn, maar afgaande op louter eigen gezichtsgewaarwording der nieuwbevlagde juryvolgers.

Bovenstaande is wat oude kost geworden door de wensche-lijkheid, Graaf Witte's resultaten van 11. Maandag in dit nummer op te nemen. Zaterdag begon Laga met op zeer waardige wijze de plicht van gastvrouw te vervullen, en al de eer aan haar gasten te laten. Toch verwend men daarna tot huilende knapeleins en eindeloos gekanker klagend langs de lage grachtjes schreiend door de Phoenixzalen werd pas beëindigd door het koen besluit: „we moeten toch lustrum vieren”, hetwelk een aardig bal deed volgen.

Receptie, een dag verder, (voor wie tijdsbegrip verloren heeft) verdomd sjeik, ook een aardig gedeelte: Delftsche meisjes met een hamer. Van 's avonds zeggen we alleen, dat de Delftsche eereleden op hun stille kamers moeten gezeten hebben elk bij de lijkst van voorbije glorie, zacht weenend tot in waas van tranenveveling zij zeiden: win 't mekaar maar af” doch niet begrepen. De lichte dag brak aan, voor Laga dag van apathie, voor de tribune zeer kleine maximum spanning in 't onderstel, „voor Triton

een gulden blad uit haar geschiedenisboek.” De Delftsche Courant sprak van een eminent bestuur nu, de stem van 't volk de stem van God.

Elk wil tegenwoordig achter 't groene laken zitten. Als student kun je haast niet meer voor je fatsoen ergens anders zijn. Daarom de raad als 't weer eens gebeurt, zet 't strijkie achter een whisky in de zaal, dan is er ten minste ook nog publiek.

Dameskroeg werd geïnspecteerd. 't Had wat van de somber zwijgende schatters voor de belasting. Afdeeling II van dit program veel beter.

Proletariërs aller landen vereenigt u.

Uit de Delftsche wereld.

Bestrijding van „Meisjesstudenten” en het stukje van den Heer E. M. K. (?)

Met zeer verschillende gevoelens heb ik kennis genomen van de beide ingezonden stukjes van de Heeren Van de W. en E. M. K. Verschillend, omdat er het eerste stuk de strekking merkbaar is, om door serieus behandelen tot een goed inzicht of bruikbare oplossing van de behandelde kwestie te komen; immers, met bijna heilige verontwaardiging komt de Heer Van de W. op tegen de door mij geuite beweringen en met kracht van woorden en overtuiging tracht bij zijn standpunt uiteen te zetten en te verdedigen.

Het tweede stuk daarentegen begint met een gewild geestig motto, en vervolgens tracht de schrijver door belachelijk-making zijn critiek op mijn epistel ingang te doen vinden; daarna verliest hij de zaak zelve zooverre uit het oog, dat hij met volle vinnigheid een aanval op mijn persoon tracht te ondernemen, eindelijk komt een zeer kort eindje dat de argumenten van den Heer E. M. K. inhoudt, welk gedeelte echter al heel spoedig plaats moet maken voor een lang-gerekte slotphrase.

Het zij me vergund mijnheer Van de W. mijn weerlegging van uw stukje, te beginnen met een nadere uitleg van het mijne. Bij de opstelling daarvan is het in de allereerste plaats mijn toelag geweest om steeds zoo zakelijk, logisch en systematisch mogelijk te zijn. (Mijns inziens komt men dan bij de beoordeeling van zaken en toestanden het spoedigst en het best tot een resultaat) en verder heb ik getracht om het eerste zoo goed mogelijk te bereiken door mijne gevoelens (en daardoor 't persoonlijke element in mijne beweringen) zooveel mogelijk te elimineeren. In dit laatste pogen ben ik blijkbaar niet goed geslaagd, want anders zoudt U zeker niet de gedachte gehad hebben, dat ik de toestanden uit een idealistisch oogpunt heb willen bezien. Het doet me daarom des te meer genoegen dat mijn hoofd-idee n.l. de systematische opzet dusdanig uit mijn stuk spreekt, dat U er mij zelfs (blijkens uw uitlatingen als „doodnuchter” e. a.) een verwijt van maakt. Bij het lezen van uwe inzending was het mij eenigszins een verrassing op te merken, dat uwe met zoovele andere woorden geuite hoofdgedachte in hoofdzaak neerkomt op hetgeen ik zelve daaromtrent mededeelde. Zoo gelijkt b.v. uw slot „ik wil volhouden dat een zoover mogelijk samengaan, hen allen zal sterken in den heerlijken strijd van het leven” sprekend op hetgeen ik beweer in: „Ik hoop dat dit epistel er toe moge bijdragen en oordeelkundige toenadering van hier studeerende meisjes en jongelui tot stand te brengen”. Beide omschrijvingen wijzen op de wenschelijkheid van meerderen omgang, beide achten (U in „zoover mogelijk”, en ik in „oordeelkundig”) een beperking wenschelijk.

U zoudt als verschilpunt kunnen noemen, dat ik meer de richting aangeef in welke die beperking is te zoeken, doch daartegen moet ik aanvoeren, dat U door een zinsnede als „gelukkig dat zij zich uit de mannen-na-aperij terug-trokken” eveneens uw voorkeur voor een bepaalde richting te kennen geeft en zelfs een in den geest als die ik bedoelde.

Dat ik de meisjes-studenten slechts zou zien als de hoog verheven is geenszins juist. Evenals in ieder andere individu zie ik in hen fouten en gebreken, zelfs aandrang naar het lagere, doch ook haar drang naar ontwikkeling. Verder zult U mij wel moeten toegeven dat een meisjes-student juist omdat zij „gewoon meisje” is, wel is waar een mindere aanleg voor de studie heeft als wij, doch zich (in plaats

daarvan) door aanleg en gevoel meer tot de algemeene ontwikkeling zal aangetrokken gevoelen. Dat ik in de meisjes-studenten collega's zie, die meer ontwikkeld zijn, dan het gemiddelde van de andere studenten volgt dus juist uit het feit, dat het gewone meisjes zijn, (dat er ook bij haar afwijkingen zijn van het gemiddelde is duidelijk.)

Dat ik verder ben uitgegaan van een axioma, waarin ik wil verdedigen, dat het hooge en het lage zich zullen afscheiden, kunt U mij geenszins als fictie of onjuistheid aanrekenen. Ieder, onverschillig wie, zal zich niet bij voorkeur aansluiten bij individuen die lager staan, doch zal steeds er naar streven samen te gaan met hen, die of even hoog of hooger staan dan zij. Dus kan de vraag (naar aanleiding waarvan ik mijn epistel schreef) n.l. in hoeverre kunnen of wenschen de meisjes-studenten met ons samen te gaan, niet anders als in dien geest worden beantwoord.

Dat die omgang dan beperkt zou blijven tot enkele personen is onjuist; ziet U slechts om U heen en U zult naast het groote aantal dergenen die gebukt gaan onder hunne eenzijdige levensopvatting, toch nog een breede kring van personen kunnen ontdekken, die met ernst op allerlei wijzen de vragen en belangwekkendheden van het leven trachten na te gaan, om dan nog niet eens te spreken van de vele vereenigingen die men onder de studenten op godsdienstig, wijsgeerig en kunstgebied aantreft.

Dat ik iemand die werkt en studeert als een laagstaand wezen zou beschouwen dit behoeft ik niet te weerleggen: immers in mijn vorig epistel zult U zeer duidelijk kunnen vinden, dat ik slechts diegenen als laag-ontwikkeld beschouw, die „buiten hun werk geen open oog en oor hebben voor het leven om hen heen”.

Nu wat betreft de Heer E. M. K. Deze Heer is blijkbaar geheel en al overtuigd van mijne „verheven zelfverheerlijking” en het zal hem dus wel geenszins verwonderen dat ik op zijne bestrijding niet inga. Wil de Heer E. M. K. wat meer van deze kwestie weten dan zou hij de drie laatste nummers van het S.-W. nog eens aandachtig over kunnen lezen.

Overigens zij het mij vergund even op te merken, dat in 't algemeen een ingezonden stuk, dat een sterk persoonlijk karakter draagt, zeer veel van zijn waarde verliest, indien de schrijver daarvan zich, om mogelijke onaangename gevolgen te ontgaan, achter een onderteekening met valsche initialen *) verbergt.

J. DE BOOY Jr.

*) De initialen E. M. K. komen niet voor in de naamlijst van ingeschrevenen aan de T. H.

Genoemde initialen kunnen in den Almanak niet voorkomen, daar zij gebruikt werden als schuilletters voor den naam J. H. van Rossem.

NASCHRIFT.

Wie van mij in het volgende verwacht een weerlegging van wat de heer de Booy in bovenstaande mij heeft geantwoord, vergist zich. Elk, die de drie opeenvolgende artikelen, deze zaak betreffende, goed leest, zal ook zonder nadere uitleg mijnerzijds inzien, in hoeverre de heer de Booy zich in zijn eerste stuk op een zoodanige wijze uitdrukte, dat hij, na mijn antwoord thans het omgekeerde beweert, d. i. in hoeverre hij zich den eersten keer ongelukkig uitdrukte. Eén voorbeeld slechts. 1e Art. (de B.): „Omgang van studeerende meisjes met de besten harer collega's is voor beide partijen nuttig en gewenscht.” 2e Art. (v. d. W.): „En toch zoo (d. i. als werkmachines of gedegeneerden) wil ik zelfs de meerderheid niet zien. Kon ik niet afgezaagde woorden vinden voor die stormige intense drang, die ons allen beheerscht. Nog zijn wij student, en nog steeds is onze gang boven en buiten de wereld rondom”. 3e Art. (de B.) „Dat die omgang beperkt zou blijven tot enkele personen ¹⁾ is onjuist, enz.” Zoo is voor den lezer meer te vinden, maar er is iets anders. waarop ik de aandacht wil vestigen; n.l. op een verschil in zienswijze, welke de groote eigenaardigheid heeft, dat de opvatting van den heer de Booy volkomen zou passen in mijn gedachtengang, dat de heer de Booy mij hierin 't best zou kunnen aanvallen, maar dat deze opvatting juist is van hem. En dat mijn zienswijze de eenige grond kan wezen voor zijn angst van te intiemen-omgang. Want de heer de Booy zegt: „Ieder onverschillig wie, zal zich niet bij voorkeur aansluiten bij individuen, die lager staan, doch zal steeds er naar streven, samen te

¹⁾ De cursiveeringen zijn van schrijver dezes.

gaan met hen die of even hoog, of hooger staan dan zij”. (Moet ik nu nog mij afvragen of de heer de B. de dingen idealistisch beziet?) Mij dunkt, uit het aangehaalde volgt direct, gezien de opvatting dat de meisjes hooger staan dan den gemiddelden student, een volkomen overbodig zijn van al de regelen, welke de heer de B. dien gemiddelden student (d. i. den studenten) toezond. Immers, die eenmaal hooger staande meisjes, zullen niet zoo dwaas zijn, hun onbewust streven naar alleen het hogere op zij te zetten, zij zullen zich verre houden van het lagere, laat dit lagere ook voor toenadering zwoegen, zij zullen als Daphiné den in minnebrand ontstoken god ontvloden, uit volkomen natuurlijke afschuw, zij zullen, toch soms achterhaald, ook als de vluchtende boschnimf verworden tot liefde doodende laurierboom, welks bladen alle hoog verhevenen zullen kronen.

Als wij allen alléén streven naar het betere, het schoonere, wees dan niet beangst, had dan niet slapende honden wakker gemaakt.

Maar, zou waarlijk elk er naar streven samen te gaan met hen, die hooger staan dan hij zelf? Welke disillusies moeten de heer de Booy thans nog wachten. De geest is gewillig maar het vleesch is zwak. Zou dit gevleugeld woord werkelijk verdwenen zijn. Och neen, „het goede wat ik wil, dat doe ik niet, en wat ik niet wil, dat doe ik” blijft waar. Alleen het hogere te willen, zie daar de overwinning in den strijd van het leven, de overwinning die ligt ver buiten ons onvolmaakte sfeer. Zelfs den mensch-verheerlijker Nietsche als hij Zarathustra heeft doen stijgen tot hoogsten top, heeft doen worden tot übermensch, den uit eigen kracht gegroeiden vol heerlijken mensch, zelfs Nietsche laat dan Zarathustra dalen, dalen weer, als door een somber onafwendbaar noodlot, dalen in den donkeren valei van waanzin. De mensch gaat uit zich zelf niet tot het hogere, al zegt zijn beter willen dit; en in zijn opperste momenten valt elk nog neer in afgrond van onmacht, roept elk nog naar een oneindige macht die Liefde heet.

Maar ondanks dit alles, ondanks het goed en slecht in beide groepen van menschen, kunnen zij samen toch worstelen om hun idealen.

VAN DE W.

Meisjes-Studenten.

Met belangstelling las ik de artikelen Van de Booy en Van de Werfhorst over dit onderwerp, temeer daar ik kortelings met de Booy daarover een gesprek voerde. Ik zal me niet gaan vermijden in de „toevalligheid” van mijn in aanraking zijn gekomen met meisjes-studenten, en eer het feit dat ik in de toekomst een arts tot vrouw zal hebben als toevalligheid laten gelden en daardoor de kennismaking met dames-studenten als een gevolg dier toevalligheid aannemen. In het midden latend of de Delftsche jongelingsschap hoog of laag staat, meen ik toch te moeten opmerken, dat aangenomen dat die zoo laag staat, juist de omgang met dames-studs eer daar in verbetering kan brengen en dat die dames er dan ook profijt van zullen trekken, voor hun verder leven, daarbij aannemend dat een minder hoog staand meisje toch ter gelegenheid van de voet zal sukkelan.

Een ding verwondert me, dat n.l. geen enkel meisje de pen heeft opgenomen en in deze kwestie van vrouwlijk standpunt een licht heeft doen schijnen. Wij trachten de vrouw te begrijpen, maar hoe makkelijker zou het wezen, als zij er ons bij hielpen.

Dat er zoo weinig toenadering bestaat in D. tusschen de meisjes en jongens, dat komt naar ik meen voort uit tweerlei oorzaken, n.l.: 1° de aard der studie's te D. en 2° de conventionele begrippen en het daaraan verbondene gebrek aan durf van zich zelve te zijn.

Voorop dienen we echter vast te stellen, dat hier sprake is van de onderlinge omgang van meisjes-studs en jongens-studs in hunne hoedanigheid van studeerende meisjes en jongens. (Tennis- en dansclubs waarin beide categoriën samen zijn stel ik er buiten). Dat aangenomen zijnd ver- volgen we ons betoog.

ad. 1°. De aard der studie's te D. brengt hoogstens a.s. Scheik. Ing. en a.s. Bouwk. Ing. samen; alle andere komen bij de studie niet met elkaar in aanraking. (Anders is dit b.v. bij medici, die dikwerf aan het zelfde kadaver, phantoom, kraambed, klinische patiënten hun kundigheden moeten laten samengaan).

ad. 2°. De conventionele begrippen zijn door sommigen een dwangbuis, waarin ze zich „als het er op aan komt” gewillig laten opsluiten. De jongens verkozen meer neiging om zich van die ballast te ontdoen dan de meisjes. Een jongen mag immers helaas nu eenmaal meer doen en gaat vrij uit. Daarbij komt nog, dat de jongens meerdere zelfstandigheid van huis uit mee krijgen, terwijl de meisjes, ook al worden ze toegestaan om te gaan studeeren, meerendeels onder curateele blijven van de mevrouw of de *pensionhouders* waarbij ze in huis gedaan worden. En als een meisje dan nog op kamers gaat wonen, dan vooral niet bij een ploerterij waar ook heeren hun kamers hebben. Stel je voor! Allerlei gare ideeën hoopen zich in de breinen van de moeders, tantes, enz. op over Sabijnsche Maagdenrooven, om verschrikkelijker dingen niet te noemen. Mama's die me met dergelijke argumenten kwamen bestoken, heb ik steeds gevraagd of ze dan zoo weinig vertrouwen in hun zoons en dochters hadden. 't Antwoord is me steeds schuldig gebleven. Hoe moet het die meisjes dan gaan als ze afgestudeerd zijnd, in het volle leven komen te staan? Genoeg, de Conventie is aan het woord en die moet gehoorzaamd worden.

Den meisjes ontbreekt de moed en durf dat van zich af te gooien en vrij te zijn; gelukkig niet allen, en juist voor die meisjes is een geklets van juffrouwen, spiszburgerlich gefilistergezwaam, een ware bron van vermaak; het houdt van zelf op en daarbij is de vrijheid verkregen. Ik wil de schuld niet geheel op de meisjes zelf werpen, het is misschien hun aangeboren neiging van zich te willen laten leiden, mogelijk ook het resultaat van hun oh zoo fatsoenlijke opvoeding, dat ze een dergelijk conventioneel gebod zoo grif plegen te volgen. (Zie Treub en Winkler in „De vrouw en de Studie”, Haarlem Erven Bohn en verder Fasy Kellen Was ist die Frau, Indeën und Paradoxe Alex Dumas' des Jüngeren, Ellen Key e.a.) Ik kom dus tot de conclusie, dat de meisjes zich wat de keuze van hun, b.v. woning betreft zich de noodige zelfstandigheid en vrijheid, waar ze als *student* recht op hebben, niet deelachtig maken. Maar er is meer. Hoe mogen jongelui met elkaar omgaan? Dan krijgen me weer een heele opsomming van allerlei conventionele regels (zie Annie Salomons), waar een natuurlijk met elkaar omgaan, zooals we dat gekend hebben op de lagere school en in onze H. B. S. jaren, verdwijnt met een tooverslag als die zelfde jongelui student worden. Men is oh zoo bang, (de jongens net zoo goed als de meisjes) dat men wordt aangezien als in stilte verloofden, men is oh zoo bang soms eens verliefd te zullen worden en wat dan, zonder mama, zonder de bekende troisieme, oh shocking! Durven de jongens en meisjes dan alleen maar verliefd te worden met mama's en dergelijke de zweep der conventie zwaaienden? Wat dan nog, als er een verliefdigheid uit ontstaat? In elk geval zal die op vrij wat gezonder basis staan, dan de verliefdigheid op een afstand, die trouw college's doet volgen enz. Arme, met minder schoonheid bedeedden!

En daarom jongens en meisjes, vraag u eens af, of ge bij uw handelwijze de aandrang van uw inborst, uw natuurlijkheid en innerlijkheid volgt of... de conventie?

Tracht eens wat meer natuurlijk te wezen, jongens maakt eens kennis met de meisjes die ge op uw college's ziet, die ge kent als dames-studenten. „Dat gaat zoo maar niet”, zult ge zeggen, „er moet toch een aanleiding wezen”? Welnu ik zal er u een aan de hand doen; ge kunt hen nu eens gaan vragen hoe zij denken over dit onderwerp dat sinds eenige weken de kolommen van het S.-W. volgt. Ge moet immers ingenieur worden, wel nu wees dan eens vindingrijk.

Maar genoeg over deze afdwaling. Dus weest eens wat natuurlijker tegenover elkaar en blijft u dan af vragen, of ge ook natuurlijk blijft, en prent eens in uw geheugen wat Kloos zegt over conventie:¹⁾

„Conventie nu kan grootsch zijn en prachtiglijk-wedadig, „wen zij als kleeding, als band dient voor het leven, het „woelende leven, waardoor dit vorm krijgt en houding en „staat. Ja conventie, de echte, moet wezen de vorm, maar „de zielvolle vorm, die 't leven, het bruisende begeerlijk en „toonbaar, die het leven *harmonisch* maakt en levenswaard. „Maar nee! als conventie niets is dan *uitwendigheid*, bedriegende uitwendigheid; als zij is een staatsiekled, waaronder „geen staatsie; als zij niet bergt in haar ruischende plooiën „een waarachtig gehalte, door zijn waarde haar recht van

„bestaan geeft, dat door diepechte pracht is harer pracht „waard.

„Dan mag zij, de lêege, zich een tijd-lang omhoog-houden „en schijn voor wezen laten gelden hardnekkiglijk... ééns „komt toch de dag, dat de slag valt genadeloos, dat het „physische leven, onwêrhoudbaar groeienden in haar „eigen, *nieuwe* rusting verrijzend, de zin- en zielloos „gebleken maskerade op zij zet voor goed, in 't historisch huis”.

Prikkelt dat alles niet tot natuurlijkheid, intens zich zelve-willen-zijn, juist omdat men staat aan de spits van jong op bruisend-levende ontwikkeling, omdat men het kan als men durft en wil op zij gooien het schoolachtige, fatsoensbrave, „ik doe het zoo, omdat het zoo hoort”? Ja waarom hoort het zoo? Is het onmogelijk om in andere verhouding dan stijve onnatuurlijkheid tegen over elkaar te staan of ieder zijn weg te gaan, vol vreemde denkbeelden en verkeerde inzichten over het wezen en de aard van wat studente en student is? Ik weet dat die onmogelijkheid er niet is, als men maar durft, als men maar wil.

„Want het geestelijk leven van alle-tijden-samen”, stroomt „als een machtig golvende zee. Wee de generatie, die in enge, eigenwijze, alles uitsluitende zich-zelf-ziening niet de verheffende zielskracht bezit, om op te zweven boven het tijdelijke....

Tenslotte nog iets; waarom erkent het D. S. C. de dames-studenten vereeniging niet? In Utrecht komt de Senaat officieel op Lustra der U. Vrouw. Stud. Vereen. en wordt ieder jaar door de Almanakredactie de Almanak officieel uitgereikt. Erkenning sluit niet in het moeten verschijnen der dames op kroegjolen. Een dergelijke fusie is niet gewenscht. Er zijn terreinen waar in de meisjes, en de jongens uitsluitend de heerschappij moeten voeren. Een inconsequentie t. o. v. de D. Stud. Bond bestaat er niet, want de leden der Bond kunnen Corpslid worden als ze zich onderwerpen aan de eischen daarvoor gesteld; de meisjes kunnen geen Corpslid worden, vandaar dat jegens hen ook een andere redeneering geldt.²⁾

En dus jongens³⁾ en meisjes, als ge wilt kunt ge in uwe studententijd een gemeenschappelijk iets tot stand brengen, dat aan uw studenten leven meer kleur en frischheid zal kunnen geven, als ge maar wilt, als ge maar durft; ik weet zeker dat er onder u zijn die durven en willen, wel nu laat die zich dan niet terug laten schrikken door z.g.n. „beschaafde begrippen”, die immers op de keper beschouwd niet anders dan prullig-klein zijn.

Mijn clubgenoot de Booy, staat me zeker wel toe te blijven onderteekenen met

Tbg. Mei 1911.

B.b.k.

²⁾ De U. V. S. V. heeft een officieel novitiaal en kunnen de meisjes studielid worden van het U. S. C.

³⁾ Ik heb gesproken van „jongens” en niet „heeren”, omdat de meisjes ons niet heeren noemen, maar „jongens”.

Het hangt af van de persoonlijkheden der lezeressen en lezers of op hen van toepassing is „Honni soit qui mal y pense”.

As ut nie lukke wil durkes en kèls, bè dan modde moar us carnaval goan houwe, dan goat de stijvigheid, de fisele fratsemakerij er wel uit!

Het Brievenkastje der S. P.

Op de jongste Algemeene Vergadering der Societeit Phoenix werd door een der leden verzocht wat meerdere aandacht aan het brievenkastje te wijden. Brieven daar eenmaal in geplaatst, worden vaak totaal vergeten en weken, maanden lang aan hun lot overgelaten, voor dergelijke gevallen werd opzending verzocht. Het Bestuur beloofde beterschap, 't is te hopen dat een brief van een zijner oud-presidenten welke reeds een half jaar de twijfelachtige eer geniet nu eindelijk eens zal weggkomen.

Aan den anderen kant zou het wel aangenaam zijn als ook van andere zijde werd meegewerkt, door zooveel mogelijk brieven enz. aan 's menschen adressen te zenden. De S. P. is geen brievenbus. Vooral geldt dit ook voor de nu komende stroom van bedankjes voor vereenigingen. 't Adres van den Secretaris is zoo gemakkelijk in de Almanak te vinden. Bovendien kan verzending aan de S. P. zoo ge-

(Zie verder Derde Blad).

¹⁾ Voorrede bij Jacques Perk, gedichten.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 10 JUNI 1911. No. 32.

makkelijk vertraging of algeheele verdwijning ten gevolge hebben. Zoo waren de uitnodigingen van Laga's Lustrum ook allen in genoemd kastje geplant. Daargelaten of het van de respectievelijke Secretarissen in deze maanden te verwachten is dat alle bijtijds op de S. P. zullen verschijnen, bracht dit nu bovendien het euvel mede dat enkele dier brieven bij gebrek aan ruimte achter de anderen verscholen raakten en de betreffende besturen zich daardoor als niet uitgenoodigd beschouwden. Wat was eenvoudiger geweest dan deze alle aan de post toe te vertrouwen?

Nogmaals, de S. P. is geen brievenbus.

S. W.

Ceremonieel I.

Wij zijn geen vriend van officieel gedoe, van op kosten jagende deftigheid, dit zij vooruit gezegd.

Maar men kan ook *te* onhandig met zichzelf en de toch reeds beschikbare en gebruikte middelen omspringen; heeft men eenmaal een hooge hoed dan zette men die recht en niet scheef op zijn hoofd.

Daar zijn teekenen dat in den laatsten tijd met het ceremonieel wat te veel onverschillig wordt gehandeld, te weinig wordt gevoeld dat er vertegenwoordigingsplichten te vervullen zijn — en dan liefst ook zoo goed mogelijk — die geenszins overbodig zijn.

Ons D. S. C. wordt jaar op jaar weer een band een symbool dat de vereenigingen samenbindt, de Senaat wordt daarbij een boven alles staand lichaam de uitsluitende vertegenwoordiging van het geheel. Het Corpsleven van velen onzer bestaat vaak slechts uit het meeleven in enkele der vereenigingen, het Corps is voor den een deze, voor den andere die ondervereeniging, in de Senaat *moet en wil* men echter steeds het symbool, het geheel, kunnen zien.

Om deze redenen is het dringend noodig dat dit lichaam allereerst zijn vertegenwoordigingsplichten *goed* vervult, niet slechts bij Lustrumfeesten, maar ten allen tijden.

En waarom dan bij de Varsity niet wat meer officieel opgetreden, waarom niet een statige aankomst op het terrein, onmiddellijk vergezeld van een donderend Io-Vivat, de verschijning der presidenten der vier studentencorpsen aankondigend?

En ditzelfde geldt voor ons Laga-feest. Weer ontdekte men in den namiddag de aanwezigheid van den Senaat door een hier of daar tusschen de menigte of in een pontje opduikende hooge hoed eens Senators, nu werd niet eens na een half uur niet na een uur neen in 't geheel geen Delftsch Studentenlied of anderszins gespeeld. Wat drommel, vierde dan niet een van onze bloeiende vereenigingen op schitterende wijze haar Lustrum, waarom ook nu weer het D. S. C. vergeten inplaats van door een alleszins gerechvaardigde officieele ontvangst het bestaan van het grooter geheel, waaruit dit alles voortkwam, in herinnering gebracht?

Ook op de receptie van Laga's bestuur bleek hoe men heden zijn plichten opvat. Van heinde en ver waren besturen van roeivereenigingen toegestroomd, Delftsche meisjes brachten Laga hulde, maar vele onzer vereenigingsbesturen bleven weg. Ook wij juichten den maatregel, die de afschaffing van kransen en bloemenhulde beoogde, toe, maar dit ontslaat U niet van Uwe plicht op een dusdanig feest Uw taak als onderdeel van ons Corps te vervullen en daardoor voor Uzelve en tegenover anderen de band die allen bindt nauwer aan te halen.

Er is nog een categorie van personen die het Corps ceremonieel hebben te handhaven en wel de Corpsleveranciers. Dit in de Almanak genoemde rijtje draagt o. i. de verplichting bij feesten hun band met het Corps te doen blijken door het uitsteken der vlag. Wanneer het Corps of een zijner hoofdvereenigingen feest viert, behoort de boven het Corpswapen geplaatste vlaggestok zijn dienst te doen.

De Senaat zal goed doen zijn volle aandacht daaraan te wijden, want naast enkele beproefde getrouwen staan anderen

die behalve het leverancier zijn alles koud laat. Komt geen verbetering dan maar de geheele instelling afgeschaft. Alles beter dan dat op een Corpsfeest onze Corpswapens in Delftsche straten onbevlagd blijven.

Eenige vormen kan het Delftsch Studentencorps nog wel in acht nemen.

C. T.

Gedachten en Gedichten.

Epos.

O dag van zon en wind en water,
Vol zoete blijheid, zacht geschater,
O dag van vroolijkheid en vreugd,
Wat boodt gij aan de lieve jeugd,
Verzameld op een boot, van zoetheid overvloeiend!
Een leuke bonte rij, al was de zon wat gloeiend.

Ik kan niet, lokkend loover der abeelen,
(Het is verboden van Jacques Perk te stelen).
Maar J., bezielde door 't brandend dichtervuur,
Grijpt naar een potlood, gunt zich rust noch duur,
En wil bezingen, dat wat 't meest hem trof.
't Is de vlag zoo vriend'lijk rood
De sier van de redactieboot.

Roeien en wedstrijden liet velen koud,
Varen, varen, sprak er toen een boud,
Ongeduldig dribbelend heen en weer
Herhalend zijn klachten keer op keer:
„Waarom aan de kant versmelten van de hitte,
Laat ons spelevaren en aan lommerrijken oever zitten”.
Aldus sprak J. v. R. met dichterlijk gebaar,
Want hij kreeg waarlijk zin in heen en weer gevaar.

Dit is het epos van het Lagafeest,
Dat door de vriend'lijkheid van lange menschen,
Die heel 't S.-W. voorkwamen in zijn wenschen,
Een blijde vreugd van kijken is geweest.

Van verre landen.

Buitenlandsche Correspondentie.

We leven als op een dorp, in onze studenten maatschappij. Een kleine kring is het met veel mooie intimiteit die daarbij hoort; maar ook een steeds dreigend gevaar voor ingeslapen gewoontesfeer van chauvinisme.

Willen we nu in het weekblad, dat toch moet zijn het centrum voor opwekking tot intellectualiteit, niet mee indommelen dan moeten we er naar trachten om binnen onze speciale taak van studentenorgaan, ons arbeidsveld zoo groot mogelijk te maken. Te streven naar elke uitbreiding van blik die ons ten dienste staat.

Uit dit oogpunt is het dat ik, — met toestemming van mijn mederedacteuren, ingegaan ben op een oproep van het Akademisk Ugeblad in Kopenhagen, — geplaatst in ons „Algemeen Nederlandsch” zusterorgaan Minerva — om correspondentie uit Holland.

Waarlijkbaar noch een van de vele Minerva-Redacties, noch van haar betrekkelijk minder talrijke lezers roeping gevoelde om de vriendenhand der Deensche kameraden aan te nemen, heb ik hun plicht overgenomen voor het S.-W. Zoodat nu geregelde verbinding is aangeknoopt met Kopenhagen en in *het eerste nummer van den volgenden jaargang van ons blad de eerste korrespondentie van den heer Arbjorn Emit, Hoofdredacteur van het A. U. over Deensch studentenleven zal verschijnen.*

Eenmaal op de uitwisselingsmogelijkheid met buitenlandse Academies opmerkzaam geworden wil ik trachten

bij deze relatie een zoo compleet mogelijk stel andere te voegen. Ik roep hiertoe de hulp in van onze lezers. Laat hen die vrienden hebben en die aan buitenlandsche hoogeschole studeeren, die uitnoodigen een verbinding te vormen met de Vlamingstraat. Zij zullen een goed werk doen.

Want er zijn veel brandende questies in de studentenwereld van onzen tijd. Of de corpsen van nu voort kunnen bestaan of niet, de groentijdsvraag, die van het al of niet deelnemen aan politiek door studenten, dit zijn allen problemen van groot belang, waarop in het kleine stukje ontwikkelingsgang dat wij van onze eigen instellingen overzien, moeilijk een antwoord te vinden is.

Daarom is het aangewezen, te zoeken, of in het buitenland, onder andere omstandigheden die hem onder een nieuw licht stellen, de zelfde twijfel niet ook voorkomt. En als dat zoo is — en b.v. het te Kopenhagen in gang zijn van een „studiebelangenbeweging” die heel wat lijkt op de onze, wijst er op — dan kunnen wij uit buitenlandsche correspondentie heel veel leeren.

Het is de toepassing, thans op onze heele corporaties in plaats van personen van ons eigen

„inspice et cautus eris”.

E. HIJMANS.

Feuilleton.

De Stad der Pottebakkers.

Het stuk van Oh. M. in het vorig nummer over den strijd die eenige tijd geleden heeft gewoed in deze stad geeft een zeer verkeerd relaas van wat gebeurde. De man is er ook maar twee maanden geweest en heeft te veel naar den waard uit de stadsherberg geluisterd; wat ik hem kwalijk neem, want hij moest gemerkt hebben dat die hospes een oudwif is.

Velen zijn er in de stad die goed bakken, maar talrijk zijn de knoeiers en prutsers. Als de tijd van de jaarmarkt daar is zenden allen hun werk in. En de raad van burgers door de stad aangewezen om de jaarmarkt in te richten zal bij zijn ander werk daarvoor, ook moeten beslissen wat te slecht is om te worden uitgesteld. Die taak is licht, want het knoeiwerk vormt de overgrootste meerderheid. Het zuivere, goede werk valt dadelijk op en de leden van den raad, die zijn opgegroeid tusschen het pottebakken en steeds belangstelden in het werk, zullen niet falen in het wegdoen van het werk der beginners. Zij zaten zelf misschien nooit aan de draaischijf, of stookten den oven, maar zij zijn trotsch op het aardewerk hunner stad en volgen het werk hunner stadgenooten met aandacht. En dan weten de pottebakkers dat de jaarmarkt goed zal worden. Want de raad zal niet alleen oog hebben voor het aardewerk, maar zorgen voor goede inrichting en een uitstekend beheer. De vijf burgers zullen hun stad waardig vertegenwoordigen en de tentoonstelling zal er niet minder om worden al vormde zich de klei nooit onder hun handen.

Maar, de tijden zijn veranderd en nu wilde een deel der burgers mannen in den raad brengen, die bij het volk der pottebakkers onbekend waren. Toen schudden de ouden van dagen het hoofd en zeiden:

„Het zou niet goed zijn als wij zelf de lasten van het scheppen der jaarmarkt moesten dragen. Die zorgen zijn vele en kunnen het best gedragen worden door de kooplieden en andere heeren in onze stad; zij weten hoe men zaken drijft en menschen lokt naar onze stad. En het volk is verzet op de toespraak, die een der raadsleden op de pui van het stadhuis houdt om de jaarmarkt in te luiden. Zij verdringen zich dan na afloop voor den ingang en haasten zich naar binnen.

Technische Hoogeschool.

PROPAEDEUTISCHE EXAMENS NA DE ZOMER- VACANTIE 1911.

Zij die wenschen deel te nemen aan een der propaedeutische examens genoemd in Artt. 8—14 van het Kon. besluit van 4 Juli 1905 (Stbl. No. 227) of aan eenig deel dier examens, — zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908 — worden uitgenoodigd *uiterlijk 30 Juni a. s.* van hun voornemen schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris der Afdeeling der Algemeene Wetenschappen, Mr. D. van Blom, (Noordeinde 30, Delft).

Aangiften, inkomende na 30 Juni zullen worden beschouwd als niet ingekomen

Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de bekendmaking in de gebouwen der Technische Hoogeschool.

Ook dat is goed, want wij zouden dit oud gebruik niet willen missen. Maar de laatste jaren is ons werk te veel op den achtergrond geraakt. De jaarmarkt is fraaiër, maar ons werk kwam in de tweede plaats. Wij hebben berust omdat wij de loop der dingen niet konden keeren. Maar wat nu staat te gebeuren is een geringschatten van onze kunst. Het volk wil mannen in den raad brengen, die wij niet kennen. Zij zullen de jaarmarkt goed beheeren, tenminste dat zegt het volk en wij zullen dat gelooven, want hunne vaders deden alzoo. Wij kennen deze lieden niet, ons bleek niet dat zij belang stelden in ons bedrijf en wij wenschen niet, dat de jaarmarkt zal bestuurd worden door mannen voor wie wij geen achtiging gevoelen”.

En zij maakten zich op en beproefden in den raad te brengen andere lieden, met liefde voor de pottebakkerskunst. Maar de meerderheid van het volk was tegen de pottebakkers. Zij zeiden de jaarmarkt met zijn vermaken gaat boven uw aardewerk dat daar wordt uitgesteld.

Toen zaten de besten der pottebakkers ter neder en zuchtten. Maar een wijze uit hun midden sprak en zeide:

„Ziet, het volk verkiest het vermaak boven onze kunst. Dat is niet anders. Velen zullen naar de jaarmarkt komen om het jolen dat daar plaats heeft. Maar in de stille uren zullen die steeds komen welke ons werk liefhebben en voor die zullen wij werken”.

En zij dachten na en spraken: „Alzoo geschiedde”.

Om kort te gaan, goede stukken worden in de Almanak steeds geplaatst omdat er zoo weinig goeds is en dat wordt nog ontrukkt aan de „inzenders”, voor wie deze benaming vaak geheel verkeerd is. Wanneer de almanak bedoeld was als een jaarlijksche prijskamp hadden de inzenders recht op een zeer deskundige keurraad. Prijzen bestaan niet, de Redactie stalt het werk slechts uit. Maar wel zou het Corps, uit eerbied voor zich zelf, alleen die menschen tot Redacteuren moeten aanwijzen, wier belangstelling in letteren en kunst bekend is. Vele vereenigingen gaan te gronde door de gematigde onverschilligheid van haar bestuurders.

Dat een Redacteur zelf zou moeten schrijven of teekenen is een onzinnige eisch.

W. M. ROESSINGH VAN ITERSON.

Examens gehouden vóór de Zomervacantie 1911.

Propaedeutisch Examen.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

J. D. M. Bardet.	J. G. Kruiwel.
I. B. Dekker.	H. H. J. J. Ruyten.
C. G. la Fontaine.	F. E. van Ruyven.
M. J. Huizinga.	J. H. Schijfsma.

Bouwkundig Ingenieur.

M. Th. Elout.	G. de Zwart.
H. J. W. Thunnissen.	

Werktuigkundig Ingenieur.

P. Hartog.	J. C. Schook.
------------	---------------

Electrotechnisch Ingenieur.

J. Th. Allart.	W. F. K. Hardeman.
C. M. Cool.	J. W. Kleinbentink.
M. J. A. van Dugteren.	S. Wesselink.
M. P. L. G. Hansen.	J. K. Wijmans.

Scheikundig Ingenieur.

W. J. Th. Amons.	H. J. Hellendoorn.
F. H. van den Broek	J. ter Horst.
	d' Obrenan. W. H. Jagerink.
F. Goudriaan.	J. Straub.

Mijningenieur.

G. Bouwmeester.	Be Tiat Tjong.
A. van Hoek.	H. W. de Vriendt.
J. E. F. Marcella.	

Ingenieurs Examen.

Geslaagd voor:

Electrotechnisch Ingenieur.

J. T. Boer.	H. W. van der Lee.
F. J. J. Dootjes.	C. J. Neiszen.
R. Drucker.	W. Nobel.
E. Heybroek.	W. R. Rombach.
C. Hillen.	J. W. Storm v. 's Gravesande.
H. Janssen van Raay.	M. J. van Westrienen. (w.i.)
J. B. A. Kessler.	J. C. G. van Wijk. (met lof)
S. L. van der Kolk.	

Berichten en Mededeelingen.

D. S. C.

De Senaat verzoekt het 3e jaar, voor 15 Juni 1911 een voordracht te doen voor de benoeming der *Réunie Commissie voor 1908*.

De Secretaris van den Senaat,
J. C. M. WIJSMAN.

—o—

De Almanak Redactie verzoekt leden van het D. S. C. iets van het vele, dat hen in den zomertijd persoonlijk sterk geboeid heeft, op schrift te willen stellen en zorgvuldig te bewaren voor den komenden Almanak.

Tevens maakt ze bekend, dat zij van af heden inzendingen inwacht als bijdragen voor den Almanak 1912. Zij wijst op het artikel in de Corpswet, dat zegt, dat alle inzendingen onder pseudoniem moeten geschieden.

Adres: Societeit Phoenix, Delft.

De Secretaris,
W. F. A. RÖELL.

—o—

OPROEP!

Zij, die deel wenschen te nemen aan het internationale studentencongres, dat einde September van dit jaar te Rome gehouden zal worden, worden verzocht zich vóór 1 Augustus op te geven bij den Secretaris van het Haagsche Consulaat van Corda Fratres, den heer C. A. Kastelijn, Edisonstraat 79, Den Haag.

Correspondentie.

Aan X. en J. W.

De Redactie verzoekt U, haar uw ware naam bekend te maken; over ongeteekende stukken wordt niet beraadslaagd.

ADVERTENTIEN.

DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

2319)

SANATORIUM BEEKBERGEN

≡ voor lijders aan tuberculose. ≡

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35.

Losse nummers verkrijgbaar van:

GEILLUSTREERDE WEEKBLADEN.

DE PRINS	6 cent.
DE WERELDKRONIEK	10 "
DE WEEK	15 "
BUITEN	15 "
PAK ME MEE.	5 "
HET STUIVERSBLAD.	5 "
HET LEVEN	10 "
PALJAS	10 "

Repeteeren Bouwkunde,

voor B¹⁻⁵ en C¹⁻⁵ door ervaren Bouwkundig
Opzichter-teekenaar. Toezicht op teekenaarwerk, enz.
Voordeelige condities en gemakkelijke afbetaling.
Brieven onder No. 5672, Bureau van dit Blad.

AFDEELING DELFT NED. BARBIËRS- EN KAPPERSBOND,

maakt door deze aan haar geachte begunstigers en stadgenooten bekend, dat alle BARBIËRS- en KAPPERS-
ZAKEN (voor zoover deze nog niet gesloten waren) vanaf

4 Juni des Zondagsmorgens ten 11 uur
gesloten zullen zijn.

Vriendelijk de Cliëntèle om medewerking verzoekend,
om dit besluit te kunnen handhaven.

HET BESTUUR.

Abonneert U op het

Technisch Studenten-Tijdschrift.

Prijs per jaargang f 4,—.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

TRIPLE SEC COINTREAU. ELIXER DE SPA.
LIQUEUR BÉNÉDICTINE. ELIXER DE FRANCE.
CHARTREUSE. MARASQUIN.
ELIXER D'ANVERS. APRICOT BRANDY.

— JAVA CRÈME. —

LIKEUREN van WIJNAND FOCKINK en LUCAS BOLS.
HALF OM HALF. CHERRY BRANDY.

:: CURAÇAO SEC. Enz. Enz. Enz. ::

Voor het

Omlijsten van Corpsdiploma's

met rood linnen rand,

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.,

Binnenwatersloot 33-35, Delft.